Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція подъ ч. 8 Улиця Чарнецкого.

Редакція подъ ч. 4 Улиця св. Антонього.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 14. Пятниця 18 (30) Сѣчня 1891. **Рôкъ I.**

Переглядъ політичный.

Львôвъ, 29 сѣчня.

Чимъ близше до выѣзду Архикнязя Францишка Фердинанда до Петербурга, тымъ выразнѣйше россійскй ґазеты зазначують, що та подорожь єсть проявомъ миролюбивого успособленя обохъ сусѣднихъ державъ. *Nord* брюсельскій видить въ тôй подорожи не лише актъ куртуазіи за ôдвѣданье Вѣдня россійскимъ Престоло-наслѣдникомъ, але ознаку добрыхъ ôдносинъ межинарôдныхъ. *Гражданинъ* ще дальше йде, бо каже, що въ тôй подорожи можна доглянути початкôвъ можливого зближеня и порозумѣня Австріи зъ Россією въ справѣ всхôдной.

Въ тôй справѣ *Nemzet* заявлює, що згода на Балканьскôмъ пôвостровѣ лишень ôдъ Россіи зависить, а *Новое Время* пôдхопивши тое, каже: що Австрія жадає для себе львиного кусня, на що знову Россія не пристане. Най Австрія вдоволить ся Боснією и Герцоговиною а дальше не сягає, то Россія вже зробить що можна для взаимной згоды.

Розвязанье Избы депутованыхъ и розписанье новыхъ выборôвъ, такъ въ Австріи якъ и по за границями ей, выкликало загальне зворушенье умôвъ и подало прасѣ нагоду до всѣлякихъ толкôвъ о тôмъ енергичнôмъ зарядженю Австрійского Правительства. Всѣ побивають ся за тымъ, щобы ôдгадати правдивй причины того зарядженя. Иншихъ хиба не могло бути якъ тй, котрй подала праса урядова. Однакъ не вадить подати туть тй догадки, котрй подають часописи рôжныхъ сторонництвъ. Перша причина пôсля нихъ та: що бôльшôсть въ Думѣ державной здобувала ся зъ трудомъ и бувала сумнительна, осягненье ей коштувало много забѣгôвъ, що токъ справъ спиновало. Друга причина мала лежати въ тыхъ супереч-постяхъ: що Нѣмцѣ йдучи на руку Правительству и за угодою въ Празѣ, стояли въ опозиціи противъ Правительства у Вѣдни; Чехи-же належачи до правительственной бôльшости у Вѣдни, своєю послѣдною деклярацією, заявили ся въ Празѣ противъ бажанямъ Правительства. Трету причину видять въ тôмъ: що бувъ сумнѣвъ, чи тая Дума могла вже за семымъ разомъ выбирати вспôльну делегацію. Четверта причина розвязаня Избы депутованыхъ пôсля згаданыхъ ґазетъ була та: що Правительство хотѣло збутись при дебатахъ надъ буджетомъ тыхъ предовгихъ бесѣдъ, якй декотрй послы були-бы держали, по бôльшой части для того, щобы заявити себе користно своимъ сторонництвамъ до настаючихъ выборôвъ. На конець кажуть, що ходило туть о прогорненье стежки для будучности, тою выборчою програмою, яку Правительство оголосило и черезъ то о запевненье бôльшости зъ елементôвъ певнѣйшихъ и надѣйнѣйшихъ въ новôй Думѣ державной.

Чи тй всѣ толки основнй, не хочемо казати, тое лишь зазначимо, що наслѣдки сего рѣшучого кроку правительственного будуть хосеннй такъ для справы погодженя народностей якъ и полагодженя соціяльного пытаня дорогою легальною.

Въ Нѣмеччинѣ минувша борба правительства противъ католицкôй церкви, затирає пильно сумнй свои слѣды: Зôбранй миліоны зъ задержаной платнѣ духовеньству и зъ церковныхъ фондôвъ, рѣшеньемъ парляментарнымъ будуть звернений правымъ своимъ властителямъ. За Бисмарка годѣ було того добитись. Тожь злить ся сей заржавѣлый теперь, а колишный желѣзный канцлеръ за тое на свого наслѣдника, и въ своѣмъ органѣ *Hamb. Nach.* такъ докоряє габинетови Капривього: „Що то за Правительство?“, гуде згадана часопись, „оно лишь о тôмъ гадає, щобы всѣмъ уступати, кто лѣзе єму на ноги. Се неможливе безъ втраты поваги и силы. Австрія въ переговорахъ торговельныхъ, не забѣгає вже о ласку Берлина и жадає жертвъ за свою прихильность. Уклады зъ Англією о африканскй посѣлости приноровлять заграницю до такихъ вымагань ôдъ Нѣмеччины, о котрыхъ перше и не снилось єй. Внутри прочкнулись такй бажаня, котрымъ вдоволити годѣ. Соціялизмъ розвиває ся безъ опину. Католики ґадують, та все, чого имъ забагне ся, подає имъ правительство на дискосѣ. Гляди лишь, а Альзація и Льотаринґія покаже свои забаганки французкй, Вельфы та Поляки дôстануть все, чого захоче ся имъ. До чого тое веде? Мали бути реформы а бачимо уступства“. Зъ того нарѣканя видно, що то за людина була сей князь Бисмаркъ.

Правительство однакъ нѣмецке вступивши на дорогу справедливости йде нею дальше. Межи иншимъ маємо ознаку тои справедливости въ тôмъ, що вже не бажає посадити на архіерейскôмъ познаньскôмъ престолѣ Нѣмця а Поляка. Берлинскій *Ostdeutsche Presse* вѣстить, що переговоры про се обсадженье зъ Ватиканомъ вже скôнчили ся успѣшно и Ватиканъ предложивъ прускому правительсьву кандидатôвъ на згадане архієпископство. Оденъ зъ нихъ войсковый дивизійный капелянъ о. Мьечковскій а другій парохъ зъ Косцельца О. графъ Понинькій.

Polit. Corresp. подає вѣдомôсть зъ Петербурґа, що змѣна въ министерствѣ просвѣты, єсть о стôлько правдива, що гр. Делянôвъ для приклонныхъ своихъ лѣтъ пôйде въ одставку, а на єго мѣсце министромъ просвѣты остане не Побѣдоносцевъ якъ ходили слухи, а ктось другій. Найбôльше правдоподôбнымъ просвѣтителемъ Россіи має бути Капустинъ, той, що такъ гарно обробивъ Финскй школы яко „попечитель“ Дорпацкого округа школьного.

Красенька.

Новеля **Валеріи Солецкои**, перевѣвъ **Є. Л.**

(Дальше).

Бочуля подôбнѣсенька до матери, тôлько, що мѣсто латокъ має боки червоні.

Бочулѣ теперь на шестый мѣсяць, и стоить ось тамъ за загородкою, котру заложено умысно для неи.

Ба! та теперь вже и Бочуля зачинає ся ôдзывати; напередъ тихо, а потôмъ голоснѣйше. Красенька ôдповѣдає їй, разъ въ разъ обзырає ся и бъє ногами, видно вже наврило єй стояти.

Корова и телятко зачинають ся ôдзывати: „муу! муу!“ щоразъ голоснѣйше, що разъ частѣйше. Феся не знає, що робити; а ту на бѣду и Андрусь будить ся, ледво очи отворить, вже кричати зачинає, и старый дѣдусь черезъ ôдчиненй дверѣ ôдъ хаты кричить: Феська! Феська! а де ты? — Ой бѣда, бѣда, дѣдусь певно зъ лавы упалы. — Дѣвчинка кидає Андруся на снѣгъ, бѣжить до хаты, а по хвилѣ зажурена вертає назадъ. Сама правда, дѣдусь упавъ зъ лавы на землю, та она не поднесе єго, бо маленька, ие здужає — а ту Красенька, якъ-бы єй що напало, рве ся зъ мотузка, лобомъ бъє о пустый жолобъ, ажъ цѣлый хлѣвецъ трясе ся. Єще готова ся зôрвати и до села полетѣти. Тожь-бы то було тогды бѣды та лиха.

Феся бъє разъ по разъ то Андруся по головѣ, то Красеньку по бокахъ, а наколи то не помагає, сама йде за ихъ примѣромъ и зачинає ревно плакати:

Ой мамусю, мамусю! На щосьте мене покинули! Ой мамусю!

Годинникъ ударивъ десяту. Голоснй, правильнй єго звуки плывуть свѣжимъ, ранѣшнимъ воздухомъ и несуть ся далеко. Не ма вѣтру и голосъ дзвона чутный по улицяхъ мѣста, кличе всѣхъ: трудолюбныхъ и неробôвъ, навѣть чути его и за мѣстомъ, на дорозѣ, ведучôй ôдъ рогатки жôвкôвской до селъ окрестныхъ. Ледво уставъ бити, ôдзыває ся другій, третій, четвертый, а кождый здаєсь иншй має звуки, якими пращає часъ, который побѣгъ вже о крокъ дальше, минувъ ся на всегда и розплывъ ся у вѣчности.

На дорозѣ, снѣгомъ засыпанôй, повно слѣдôвъ ôдъ сань, коньскихъ копытъ, стôпъ людскихъ; стелить ся она шляхомъ довгимъ, троха темнѣйшимъ ôдъ серебряного простору пôль, що свѣтять ся ôдъ лучѣвъ ранѣшного сонця. Померкъ шляхъ сей, а померкъ ôдъ тху, поту и слезъ тыхъ, котрй по нѣмъ перейшли. О тôй порѣ рѣдко переѣжджають туды хлопскй санѣ, мѣйскй дорожки, або тяжкій вôзъ, выладованый бочками; пôдчасъ торгу за то крику ту повно. Нынѣ по обохъ краяхъ дороги йдуть одна за другою молодицѣ, невѣсты и дѣвчата зъ узелками на плечахъ, въ одну то въ другу сторону, до мѣста и зъ мѣста. То молочарки. Идуть, та поспѣвують разомъ, а пѣсня ихъ, хоть слова єи веселй, гулящй, всеежъ таки якась сумна та ревна. Часами середъ хустинъ та плахтъ перемкне ся бараня, шпичаста шапка, и на пѣсню невѣсть озве ся короткій, жартобливый переспѣвъ мужескій.

Бабы йдуть спорымъ крокомъ, кожда похилена передъ себе, кожда зъ великимъ кошикомъ на плечахъ.

На звукъ годинника одна зъ нихъ стає и числить голосно: разъ, два, три, ажъ до десять.

И другй пристанули. Слухають.

А потôмъ тота, що числила бѣжить чимъ скорше, не пытає, що на плечахъ тяжить їй великій кôшъ, пôдъ котрымъ добре угнути ся треба. Въ рукахъ до того держить єще велику кобелю, повну зеленого листя, лупинъ и ще де-чого. Зъ єи широкихъ, червоныхъ, повныхъ кровы губъ бухають клубы пары и синенькимъ облачкомъ окружують невѣсту, но ôддыхъ єи легкій, рôвный, спокôйный, гдякъ здорова. Пôднесла червону спôдницю зъ одного боку высше чобôтъ и бѣжить, що зможе. Другй смѣють ся зъ того, бачучи єи квапленье ся.

— Ой Мотре! Мотре! Чортъ тебе такъ жене, чи що? За хлопомъ лишь, та за хлопомъ, якъ та голубка за голубомъ! Сказила ся баба,

Праса россійска не дуже рада нотѣ яку послано болгарскому правительству въ справѣ нигилистôвъ, мовь бы то переховуваныхъ въ Болгаріи. „*Петербургскія Вѣдомости*“ негодуючи на тоє кажуть, що тутъ правит. россійске хибнуло подвôйно: разъ, подавши нагоду болгарскимъ правителямъ уважати сей крокъ за признанье ихъ правительства; а другій разъ, що ôдъ революційного правительства годѣ жадати, щобы выступало проти революціонистôвъ. Тоє що обѣцявъ Стамбулôвъ, не буде дотримане.

Минувшій Парляментъ.

Розвязана изба депутованыхъ, розпочала свои обрады дня 22 Вересня 1885 р. Она выйшла зъ выборôвъ значно ôдмѣнна ôдъ попереднои, особливо на лавахъ нѣмецкои опозиціи, въ котрôй убуло много давнѣйшихъ звѣстныхъ послôвъ зъ лѣвицѣ, а вступило богато людей новыхъ. Тая нѣмецка опозиція числяча перше майже 140 своихъ членôвъ, розпала ся на три ôдломы: нѣмецко-австрійскій клюбъ, нѣмецкій и нѣмецко-народный. Перші два ôдломы 1887 злучились зъ собою и звано ихъ: клюбомъ сполученои лѣвицѣ. Зъ скрайнои лѣвицѣ образовала ся четверта фракція пôдъ проводомъ п. Шенерера до котрои увôйшли антисемиты. Коли Шенереръ оставъ увязненый, фракція ся обрала за проводира п. Тирка. Она розсыпалась и наконець розвязала ся минувшого року.

Правиця увôйшла була до розвязанои Избы зможена на силахъ кôлькома мандатами. Польске коло и ческій клюбъ остали якъ були передъ выборами, такъ само два инші бôльші клюбы зъ правицѣ. Крôмъ тыхъ клюбôвъ завязали ся ще були середъ правицѣ клюбъ Trentino зъ итальскихъ послôвъ полудневого Тиролю и четырехъ послôвъ рускихъ

Либеральне центрумъ пôдъ проводомъ Коронинього, зложили либеральні послы зъ Истріи, Гориціи и Тріесту, до котрыхъ потôмъ прилучило ся ще кôлькохъ послôвъ не належачихъ до истнуючихъ сторонництвъ, а меже ними Шоръ и Ковальскій. Въ протягу сего послѣдного законодавчого періоду, вытворивъ ся такожь зъ „независимыхъ ческихъ депутованыхъ“ молодоческій клюбъ, котрый потôмъ черезъ доповняючі выборы и приступленье декотрыхъ старочехôвъ розвинувъ ся сильнѣйше.

Численнôсть поодинокихъ сторонництвъ уступаючои Думы представляє ся ось якъ:

	депутованыхъ
Сполучена нѣмецка лѣвиця	110
Польске коло	56
Ческій клюбъ	56
Праве центрумъ	30
Центрумъ	15
Лѣве центрумъ	12
Нѣмецко-народовске сполученье	18
Клюбъ „Trentino“	7
Молодочехи	14
Клюбъ рускій	4
Давныхъ послôвъ було послѣдными часами	30

Черезъ цѣлый минувшій законодавчій окресъ предсѣдателемъ Избы бувъ Дръ Смолька. Зъ початкомъ окресу першимъ мѣстопредсѣдателемъ бувъ Клямъ-Мартиниць а Хлюмецкій другимъ. Сей послѣдный по покликаню Клямъ-Мартыниця до Палаты Панôвъ оставъ першимъ а Цайтамеръ другимъ мѣстопредсѣдателемъ.

Майже всѣ часописи прилучують ся зъ своєю признательностєю до комуникату урядовои „Вѣденьскои Ґазеты“ о пожиточности для державы и заслугахъ уступаючои Избы депутованыхъ. А хотяй безъ борбы въ нѣй межи сторонництвами не обôйшло ся, всежь таки довершили ся нею многи дѣла великои ваги, якъ: Обнова правнополітичныхъ ôдносинъ зъ другою половиною Монархіи, доконанье вôйсковои организаціи, пôдмога въ пôднесеню финансôвъ, починъ въ законодательствѣ соціяльнôмъ, побôльшенье желѣзниць, премногі пожиточні установы, стрѣмячі до поправы економичныхъ и просвѣтныхъ ôдносинъ, а такожь маючі на цѣли публичну обезпеку и т. п.

Справы краєві.

Соймъ краєвый ухвалою зъ дня 26 листопада 1890 р. поручивъ Выдѣлови краєвому розписованье, що три роки конкурсôвъ драматичныхъ и вызначенье двохъ премій зъ фонду краєвого, за найлѣпші творы драматичні, въ сумѣ 500 зл. и 250 зл.

На пôдставѣ тои ухвалы, Выдѣлъ краєвый розписує нынѣшнымъ першій конкурсъ драматичный, зъ речинцемъ до кôнця вересня 1891 р. на оригинальні драмы польскі обôймиоючі, що найменше три акты.

Працѣ конкурсеві належить надсылати пôдъ адресомъ Выдѣлу краєвого у Львовѣ.

Выдѣлъ краєвый затвердивъ вже побôльшенье етату урядникôвъ банку краєвого и урегулюванье ихъ платнѣ. Въ слѣдствіє того збôльшить ся нынѣшный персональ о одного функціонаріа, а платнѣ мають бути зрôвнані зъ платнею другихъ урядникôвъ финансовыхъ.

Вѣдѣлови повѣтовому въ Ниску прирѣкъ Выдѣлъ краєвый безповоротну субвенцію зъ фонду краєвого въ сумѣ 2000 злр. на будову дороги Зарѣче-Улянôвъ, а 1000 зл. на будову дороги Ниско-Боянôвъ.

Изба торговельна львôска на пôдставѣ додатку до тарифъ и тарифныхъ постановлень для австрійскихъ державныхъ желѣзниць ôдъ 16 червня 1890 р., признає ôдъ дня 1 сѣчня 1891 пониженy оплату для пакункôвъ и куфрôвъ, мѣстячихъ пробки товарôвъ везеныхъ агентами торговельными, если ті мають легитимаційні карты выставлені компетентною торговельною комнатою. Оплата та выносити буде ôдъ кождыхъ 10 кильо и 1 килм. 0·1 кр. Въ цѣли полученя картъ льегитимаціи повинна фирма внести оштемпльоване поданье зъ добавкою имени агента и родомъ товару, котрого прôбки мають ся мѣстити въ пакункахъ. Карты ті мають вартôсть на одинъ рôкъ, а всякі надужитя потягають утрату карты на всегда.

Дописи.

Зъ села.

Недавно писали Вы въ вашôй газетѣ за теперѣшну молодѣжь. Жаль сказати, а однакъ правда, молодѣжь наша ôдродила ся ôдъ батькôвъ своихъ, на иншу вступила дорогу, въ чôмъ иншôмъ добачує свою цѣль и инших уживає средствъ до єи осягненя. Дай Боже, щобы сповнила ся ваша гадка, що пень здоровый и не зашкодить єму червъ нищачій галузье, но чижь здивує ся кто хотяйбы на хвилю, що тревожнымъ окомъ споглядаемо нынѣ на дѣтей нашихъ и пытаемо ся себе самыхъ: яка будучнôсть жде ихъ? А не лишень яка будучнôсть жде молодѣжь нашу интелигентну, але чого надѣяти ся ôдъ молодѣжи сельскои? Що и она ôдродила ся, то заперечити не дасть ся. Давна молодѣжь сельска, якъ-жежь великою она була, а великою своєю чемностію своимъ смиреніємъ, своєю вѣжливостію, тверезостію, трудолюбієм а перше всего непорочнымъ житьемъ святымъ, безвиннымъ, и повнымъ страха божого. Такъ було колись та не есть такъ нынѣ. Молодѣжь сельска дала ся увести духови часу, и по части йде слѣдами своихъ у ч е н ы х ъ ровесникôвъ. Молодець лѣтъ вôсѣмнацять и менше, вже цѣлкомъ зôпсованый, и бôльше має досвѣту въ тыхъ рѣчахъ, о котрыхъ бы єму и знати не годило ся, акъ неодинъ старець. За піяньство не чути було перше межи молодежею сельскою, теперь оно на порядку деннôмъ, на музыкахъ и танцяхъ пє молодѣжь наша, заливає ся, нищить здоровлье и силы, призначені на щось бôльшого, якъ на страченье ихъ за молоду. А піяньство тягне за собою все инше. Крадѣжь, та посестра піяньства, розпуста плывуча впростъ зъ него, безстыднôсть, въ словѣ, дѣлѣ и гадцѣ, слова, зъ котрыми не бувъ бысь ся перше подыбавъ мѣжь молоджею, нынѣ они тамъ царствують. Случаѣ, що сынъ и то малолѣтный бє батька або матѣрь, стали ся нынѣ чимсь дуже звычайнымъ. О побожныти правдивôй и бесѣды бути не може, мѣсто неи володіє такожь свого рода, неокресаный цинизмъ; ледво, що искра вѣры тлѣє въ серцяхъ тыхъ, искра присипана попеломъ легкодушности и житя гулящого, а о вѣрѣ живôй, не ма що и згадувати. Ще разъ кажу, жаль що оно такъ есть, но заперичити тоє не дасть ся. И де доведе себе така молодѣжь, если розпуста возьме верхъ надъ нею? Чи есть яка надѣя, що стане она колись пожиточнымъ чинникомъ суспôльности?

Надѣѣ не ма найменшои, бо дорога, на яку молодѣжь та вступила, есть такъ ховзка, що далеко зайти по нѣй годѣ. Тожь ратуймо, снасаймо молодѣжь тую. Спасаймо єѣ, поки спасенье можливе, поки дѣло злобы не довершить ся. Въ тôй молодежи цѣла будучнôсть наша, если она хибне, пропадемо и мы зъ нею. Доложѣмъ же всѣхъ силъ, щобы пôднести тоту молодѣжь сельску. Ширѣмъ науку, горнѣмъ єѣ коло себе, пôдтримуймо въ нѣй духа самопôзнаня и почутя своеи гôдности; вроджену молодикамъ гадку о своѣй великости, пôддмухуймо якъ искру маленьку. Именно черезъ читальнѣ и здорові книжки дасть ся то здѣлати, и молодѣжь буде знову такою якъ була. А всѣ повинні мы доложити стараня, и словомъ и принукою, а перше всего примѣромъ живымъ. Туть поле широке для учительства нашого. Оно повинно вписати въ молодечі серця ті головні черты, пôсля котрыхъ серця жити

навѣжена, чи що? Ой дурна ты, дурна Мотре. И смѣють ся довго — сердечно.

— Або то ôнъ не мôй! чи що? — ôдказує ся Мотря.

— Андрухъ тамъ певно у Рифки зъ кватирки тягне... А тебе такъ жене до него! — кличе одна.

— Файный хлопъ — каже друга — а аракомъ ôдъ него чути, якъ не знати що?

— А гуляти то бымъ зъ нимъ не пôшла, щобы ся не загорѣти, якъ бы чоботомъ на сѣрку станувъ.

А поговôрки ті выкликують що разъ то новый смѣхъ. Мотря смѣє ся зъ другими; смѣє ся найголоснѣйше. Смѣхъ єи сердечный срѣбромъ звенячій ôдрôжняє ся ôдъ грубыхъ и охрыплыхъ голосôвъ другихъ невѣстъ. Въ голосѣ тôмъ чути здоровлье, силу и свѣжôсть молодого сильного организму, ôдзываєся щастье, вдоволенье зъ себе и незмѣренна радôсть зъ житя.

— Андрухъ пьє, жѣнку бьє — заспѣвала знову котрась зъ дѣвокъ. — Андрусь красный парôбокъ. — На то хлопъ, щобы бивъ, вôльно єму! — крикнула Мотря и скорымъ крокомъ поспѣшила напередъ.

Другі йдуть за нею, тримаючи ся краю гостинця. Вертають вже зъ мѣста, а що всѣ зъ одного села, йдуть разомъ. Мѣсто вже далеко за ними, ледво видно еще кресты на церквахъ, якъ-бы золоті звѣзды на яснôмъ небѣ.

Йдуть та поспѣвують. Вѣтру не ма, а хотяй морозъ ажь скрипитъ пôдъ ногами, то все не то що вѣтеръ. То одна, то друга зъ невѣстъ стане, поставить кобелю на снѣгу, и бьє руками о рамена, притупує ногами — звычайно хоть троха загрѣєть ся.

Мотря всѣхъ перегнала. На нѣй хустка красна, перевязана черезъ плечѣ, а хустка дорога — не дармо шѣсть риньскихъ срѣбломъ дала за ню Мотря таки у Львовѣ на Зарваницѣ. Хустка въ червоні, шафиреві и жовті краты, все видна на передѣ; на плечахъ єи завиненый въ бѣлу плахту выстає кôшь бôльшій якъ у другихъ невѣстъ, а коло него выстають двѣ бляшанки зъ молока, въ рукахъ кобеля и клуничокъ зъ бѣлои хустки — все то несе Мотра, та не стане нѣ на хвилю. Алежь бо Мотря и высша ôдъ другихъ молодиць и въ плечахъ найширша; высока, що и не кождый хлопъ помѣрить ся зъ нею, а силы въ нѣй бôльше якъ и въ здорового хлопа. Та хтожь то, якъ не Мотря, коли обстала за своимъ Андрухомъ, такъ почастувавъ Васька Лизуна, що му ажь въ серединѣ де-що ся прорвало и три днѣ лежавъ, ажъ по цирулика слали?

(Дальше буде.)

мають на будуче. Єсли того же не зробить, єсли забуде, що обовязкомъ школы не лишь учити, но впоити въ серця засады праведного житя, школа стане ся трутиною и гнѣздомъ зопсутя. Кажу то на даныхъ. Черезъ лѣтъ тôлько слѣдячи, дослѣдивъ я, що молодѣжь, котра выйшла зъ пôдъ руки доброго учителя, можна смѣло назвати прикрасою нашою, а молодѣжь зъ мѣсцевостей де учитель бувъ всѣмъ, лишь не учителемъ, зôйшла на бездорожа. Тожь єсли хочемо надѣяти ся чого ôдъ молодежи, стараймо ся о тоє, щобы учительство наше не забуло на ню, инакше дождемъ ся сумнои будучности.

Селюхъ.

Весѣльный обычай у сербскихъ селянъ.

Хиба на цѣлôмъ свѣтѣ нема того що у насъ зъ весѣлями. Такои пiятики, марнованя дорогого часу, великого кошту и заходу, далеко бы шукати и не найти.

Отъ послухаймо якъ то буває у людей, особливо у нашихъ побратимôвъ Сербôвъ. Вже то признати треба, що побиранье ся зъ привязаня и щирои любови трафляє ся тамъ, такъ якъ и у насъ, чимъ разъ рѣдше.

Батьки звычайно самй укладають сватанье, глядять для своеи дитины богатого подружя и забѣгають, ся щобы при тôмъ зробити якъ то кажуть добрый „интересъ". Але не батьки лише а цѣла родина, дуже пильно займає ся намѣренымъ сватаньемъ, такъ, що безъ єи дозволеня весѣля не буває. Давнѣйше, коли народъ бувъ ще богатый а люде приставали на малымъ, молодята побирали ся зъ взаимнои приклонности частѣйше, и бувало не разъ, якъ родичѣ не позвалили такимъ женити ся, одно зъ другимъ покидали домъ, та йшли въ свѣтъ за очи, лишь бы ôдъ себе не ôдстати.

Весѣлье у Сербôвъ ôдбуває ся завсѣгды въ Недѣлю або свято яке. Зраня того дня, весѣльники збирають ся у родичѣвъ молодои, забирають єи зъ собою, та йдуть разомъ до пана молодого. А йдуть не якъ будь, а за порядкомъ якъ звычай каже. Найперше йде музыка, за нимъ панна молода, котру ведуть дружба и староста. За ними кумы, хворунжій, родина и решта спрошеныхъ гостей. Всѣ весѣльники мають попричеплюваний на рамена рôжноцвѣтнй хустинки.

Прибувши передъ хату пана молодого, стають всѣ, а браты молодои беруть ся захваловати свою сестричку. Выслухавши тои хвальбы, женихъ выходить зъ хаты и разомъ зъ весѣльными гôстьми, спѣваючи та граючи йдуть до церкви. Не ѣдуть якъ у насъ, але пѣшки всѣ йдуть, бо то въ нихъ бôльша парада якъ ѣхати, а навѣть встыдъ бы бувъ комусь, вырвавшому ся конемъ на весѣлье. Дорогу до церкви выбирають якъ найдовшу, щобъ бôльше парадовати и веселитись йдучи. Коли вже молодй въ церквѣ, сваты коло церкви разъ-поразъ стрѣляють зъ самопалôвъ або мортырôвъ, єсли ихъ стати на тоє. Повернувшихъ зъ церкви мати на порозѣ стрѣчає хлѣбомъ и виномъ, щобы молодятамъ жило ся весело и не збувало на ничôмъ. Потôмъ всѣ гуляють, веселять ся, а родичи прiймають всѣхъ щиро и щедро. На прощанье молода кождого гостя цѣлує въ лѣве личко и дôстає ôдъ нихъ гроши, мовь бы то на „чѣпокъ". И вже по весѣлю. Въ оденъ день все ôдбулося ладно, гостѣ розôйшли ся — та спокôй. Не лѣпше-жь то якъ у насъ? На другій день, молода вже очѣпчена, але ще зъ дружками йде по воду и черезъ тоє показує, що вже на новôмъ газдôвствѣ обняла свою повинность.

Сербскй дѣвчата звычайно ходять въ червонôй шапочцѣ на головѣ, прибранôй цвѣтами и блишскучими шелюжками. Въ коло тои шапочки або обвивають заплетенй косы або звѣшують ихъ на плечи. Молодыцѣ ходять въ кольоровыхъ чѣпцяхъ, але такожь шелюжками прибраныхъ, зъ заду которыхъ звѣшує ся красиста хустка. Всѣ ходять одинако, хиба зъ тою рôжницею, що котра богатша то бôльше собѣ нашиє грошей на чѣпци, або дорожшу хустину повѣсить.

Такъ якъ у насъ дѣвчата и молодыцѣ ласй на коралевй намиста, такъ сербкй убивають ся, щобы якъ найбôльше мати срѣбныхъ або золотыхъ монетъ на головѣ и шиѣ. А тоє имъ не трудно мати, тымъ лекше, що инше прибранье у нихъ дуже просте и не дороге. Цѣлый ихъ приборъ бѣла довга сорочка доломъ обмережана красистою вовною. На тоє йде одна запаска зъ переду, друга зъ заду, повышиваний въ пасы; потомъ катанка до пояса довга, такожъ вышита красно, тай вже. На ноги взувають кольоровй пончохи, та черевики, котрй тамъ опанками звуть. Що край, то обычай. Добре о тôмъ знати и що гарне похвалити або и собѣ присвоити, якъ се на примѣръ, що весѣлье однымъ днемъ обходить ся.

Кроника.

— **Є. В. Цѣсарь** зволивъ найвысшою постановою зъ дня 19 сѣчня с. р., именовати надзвычайного професора, о. Марiяна Игнатiя Моравского, звычайнымъ професоромъ догматики въ университетѣ краковскôмъ.

— **Пôврôчний испыты** въ краєвой школѣ рôльничôй въ Черниховѣ, розпôчнуть ся зъ початкомъ лютого. Зъ рамены Выдѣлу краєвого, буде на нихъ директоръ школы дубляньскои п. В. Любоменскій.

— **О. Михаилъ Миклашевскій,** старшій вѣкарiй при латиньскôмъ костелѣ парохiяльнымъ въ Решовѣ, выѣхавъ 20 с. м. до Америки, де має обняти проводъ парохiи католицкои въ польскôй оселѣ „Альбертъ".

— **Яко заступникôвъ** кардинала Симора, назначують теперь епископôвъ Бiдаттеґо и Шлавха. Той послѣдный має бути дуже любленый у Двору.

— **Доносять зъ Мадриту,** що испаньскй католики прилагоджують великій конґресъ. Має онъ ôдбути ся въ Сараґоссѣ, а удѣлъ возьмуть въ нѣмъ крôмъ духовеньства, найвиднѣйшй лиця свѣтского стану и высша аристократiя.

— **Читаємъ въ „Добрыхъ Радахъ":** Якими-то способами нашихъ селянъ на торгахъ обманюютъ. Одинъ господарь продавъ въ Садаґурѣ на торговици вола. Купецъ давъ єму 5 зр. завдатку, а самъ зникъ; господарь чекає съ воломъ до темнои ночи, а купця якъ нема, такъ нема. Въ тôмъ приступає до него другій купецъ и хоче вола купити, та господарь каже, що проданый. — „Хто купивъ, якъ выглядає?" — Такъ а такъ — ôтповѣдає господарь. „Такъ? то можете до завтра чекати, бо онъ мавъ якусь важну оруду и ще въ полудне ôтъѣхавъ. — Чи справдѣ? — „Абымъ такъ дыхавъ!" каже жидъ. — „Ну щожь я теперъ пôчну?" бѣдкає ся заклопотаный господарь. — „Та щожь бы вамъ дѣяти, отъ, продайте вола менѣ, а завдатокъ єму вернете". Господарь послухавъ и продавъ вола съ стратою. Но ледво грошѣ взявъ, зъявляє ся першій купецъ. И щожь? Наставъ колотъ, а конецъ тому бувъ, що господарь близко 20 зр. на торзѣ утративъ! Другій случай! Бѣдна вдовиця продала на торговици безрогу за 28 зр. Згôнникъ давъ єѣ 20 зр. а решту казавъ, що дасть, якъ буде пацюка брати, съ тымъ и ôдôйшовъ. Вдовиця чекає и чекає, а купця нема тай нема. Вже увесь торгъ розôйшовъ ся, а она стремитъ зацѣпла на торговици. Въ тôмъ зъявляє ся купецъ ще съ однымъ панкомъ и починаютъ безрогу оглядати. „Має решетину!" каже згôнникъ. — „Ей, бôйте ся Бога, тажь єго обшукували знавомй купцѣ, та казали, що чистый", каже бѣдна жѣнка крôзь плачь. — „Не вѣрите, ну, осьде панъ дохторъ!" Розумѣє ся, пôдкупленый нѣбы-дохторъ потакнувъ, а згôнникъ каже жѣнцѣ, щобы грошѣ вернула, або 8 зр. въ згоды спустила. — Щожь бѣднôй робити? Грошей треба на податки и на друге, а туть торгъ вже утратила, а до другого ще далеко. Бере й лишає за 20 зр. Третій случай! До Черновецъ привѣзъ якiйсь господарь фѣру дровъ на продажь. Знайшовъ ся купецъ, давъ малый завдатокъ, тай каже до господаря: „Знаєте що? вы волами дуже поволи ѣдете, а я маю осьде вôзъ съ кôньми, перекладѣтъ дрова на мôй вôзъ, вы лишѣтъ ся съ волами на торговици, а жѣнка най сѣдає со мною та возьме грошѣ. Господарь — розумѣє ся — на се дуже радо приставъ. Жидокъ займивъ конѣ, а коли вже зробивъ ся на „жидôвской" улици, сказавъ жѣнцѣ, щобы встала зъ воза, бо тяжко зъ горба спускати. Ледво жѣнка злѣзла зъ воза, а онъ займивъ конѣ, що ажь закурило ся за нимъ. Она за возомъ покричала, покричала, а на рештѣ вернула съ плачемъ до чоловѣка.

— **После обчисленъ** зъ дня 31 т. м., було въ Тарновѣ 25.477 населеня цивильного, а 1500 войска, разомъ одже 24.027 людей.

— **Читаємо** въ „Ґазетѣ перемыской": Дирекцiя перемыскои касы щадничои, институцiя покликанои до житя фондами мѣйского обывательства, замовила новй книжочки вкладковй у Вѣдни, у нѣмецкого жида, помимо того, що въ Перемышли, у Львовѣ и Краковѣ, маємо досыть заведенъ друкарскихъ и литографичныхъ, котрй подôбного рода роботы лѣпше и таньше ôдъ фирмъ вѣденьскихъ роблять. Отъ якъ у насъ робить ся, а при тôмъ скôлько то говорить ся о потребѣ пôднесеня домового промыслу.

— **Коломыйскій** тыжневникъ *„O własnych siłach"* доносить, що п. Ст. Щепановскій дôставъ концессiю на проваджанье будовы желѣзницѣ льокальнои коломыйскои „зъ Вердѣжа до копальнѣ угля камѣнного въ Мишинѣ". Незабавомъ має прибути тамъ комисiя для обзрѣня терену.

— **Ôдъ десяти лѣтъ** переходить станъ обывателѣвъ сельскихъ въ Королествѣ, тяжку судьбу и мѣсто полѣпшати ся, доходить до тои сумнои точки кульминацiйнои, що навѣть надѣя уратованя родинной землѣ ôдъ переходу въ чужй руки, єсть вже майже неможливою. На загальне число маєткôвъ, три четвертй суть такъ задовженй, що властителови нѣчого ся не лишає, и єсли шляхтичь сидить єще въ дворѣ, то завдячує тоє ласкавости своего вѣрителя.

— **Въ Краковѣ** забивъ ся въ недѣлю Францъ Капуста, дорожкарь. Повозячи своими санками, хотѣвъ скрутити въ другу улицю, тымъ часомъ нещаснымъ случаємъ вывернули ся санки и Капуста выпавши зъ нихъ, ударивъ ся такъ сильно въ голову, що въ 2 годинѣ закôнчивъ житье.

— **Смерть** пôдъ колесамы льокомобилѣ. Дня 26 с. м. о годинѣ 10 рано, въ часѣ пересуваня возôвъ на желѣзницѣ державнои въ Бонарцѣ, Бойтѣхъ Желѣзный, робôтникъ, числячій 24 лѣтъ, дôставъ ся въ слѣдствiе власнои неосторожности пôдъ колеса льокомобилѣ, котрои колеса волѣкли тѣло убитого бôльше якъ 20 крокôвъ за собою.

— **Сумный упадокъ.** Нѣмецкій ґенералъ Лѣщиньскій, бувъ приневоленый подати ся за тоє до димиссiи, що выдавъ обѣдъ на честь Бисмарка.

— **У Вѣдни** въ гостиницѣ на Рудольфсгаймѣ, хотѣла якась залюблена пара ôдобрати собѣ житье черезъ зажитье розчину фосфорного. На щастье спостерегла се однакъ на часъ служба и донесла поліцiи, котра ôдвезла вже добре ослаблену пару до шпиталя. Причиною мала бути обава, що родичѣ 18-лѣтного любчика, не пôзволять єму одружити ся зъ 22-лѣтною любкою.

— **Осторожно зъ нафтою!** Дня 21 сѣчня вечеромъ, пп. Теофиля и Станислава, доньки п. Володислава Тустановского въ Коничинець, наливали нафту до лямпы. Одна зъ нихъ тримала свѣчку горѣючу, а друга наливала лямпу. Нафта, звычайно жидôвска, була повна бензины, котра улѣтаючи зъ фляшки яко газъ, наповнила повѣтре и запалила ся. Въ однôй хвилѣ обѣ панночки стали въ поломѣни, а хотяй ратунокъ бувъ скорый, єсть лишень дуже мала надѣя, удержаня въ нихъ житя.

ТЕЛЕҐРАМЫ.

Берлинъ 29 сѣчня. Є. В. Цѣсарь зъ Найд. Архикн. Евгеномъ удали ся вчера пополудни до кошаръ цѣсарскихъ гренадерôвъ, и були присутными пôдчасъ муштры, почôмъ снѣдали въ корпусѣ официрôвъ.

Прага 29 сѣчня. Соймъ скôнчивъ вчера свои обрады.

Бѣлградъ 39 сѣчня. Министръ справъ внутрѣшныхъ, *Gjaja* принявъ димиссiю. Министерство справъ тыхъ обнявъ министръ правосудiя *Djordjewitsch*.

† Посмертні оповѣстки.

† **О. Iоанъ Павловскій,** приходникъ въ Башни, дек. любачѣвского, еп. перемыскои, упоконвъ ся сими днями въ 76 р. житя, а въ 40 р. священьства. Вѣчна єму память!

Торгъ збôжемъ.

17 (29) Сѣчня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	7.——7.95	6.85—7.55	6.50—7.25	7.——8.15
Жито	5.90—6.30	5.85—6.15	5.60—5.85	6.——6.35
Ячмѣнь	5.——6.65	5.25—7.—	4.85—6.50	5.75—7.25
Овесъ	6.——6.40	5.90—6.20	5.30—5.75	6.——6.50
Горохъ	6.——9.25	6.15—8.—	6.——8.—	6.——9.—
Выка	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Рѣпакъ	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Хмель	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Конюшина чер.	44.—53.—	45.—52.—	45.—51.—	45.—53.—
Конюшина бѣла	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Оковита	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Хмель ôдъ —.— до —.— за 56 кильо.

Оковита готова за 10.000 лiтр. пр. loco Львôвъ. од —.— до —.— зл.

Переписка Редакціи.

О. Ф. К. Самборъ. Просимо. О скôлько можь — ядренно.

О. А. О. Хорошо. Чекаємо.

Одвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ до „Народнои Часописи" просимо пересылати до конторы пана **ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО** у Львовѣ, ул. Валова ч. 14. Цѣна стиха въ одноразовôмъ инseратѣ стоитъ 7 кр., при бôльше разовôмъ помѣщеню 6 кр. ôдъ стиха петитового. Пп. Купцѣ и Промышленники, котрî частѣйше будуть свои оповѣщеня умѣщати, одержують ôдповѣдный рабатъ.

АПТЕКА ПÔДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ"

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручає:

Знаменитî средства до консервованя зубôвъ и яселъ и удержаня ямы губнои въ цѣлковитôй чистотѣ, именно:

Порошокъ до зубôвъ сациліновый и зъ руты надає зубамъ снѣжну бѣлôсть и не ушкоджуючи цѣлкомъ шклива хоронить ихъ передъ спорохнѣлостію.— Цѣна шкатулки 25 и 35 кр.

Вода анатеринова, настôй на зѣляхъ антисептичныхъ, а такожь и **вода салицилова**, котрои пару капель розпущенныхъ въ шклянцѣ воды, по выполоканю губы усуває зъ неи непріятный смакъ, а такожь забезпечує ясла передъ всѣми **слабостями.**

ГАЛИЦИЙСКІЙ

БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

почавши ôдъ 1 лютого 1890 поручає

4% АСИГНАТЫ КАСОВИ

въ 30 дневымъ выповѣдженьемъ

3½% АСИГНАТЫ КАСОВЙ

въ 8 дневымъ выповѣдженьемъ всѣже знаходячî ся въ обѣзѣ

4½% АСИГНАТЫ КАСОВЙ

въ 90 дневымъ выповѣдженьемъ, будуть опроцентованî почавши ôдъ дня 1 мая 1890 по 4% въ дневымъ терминомъ выповѣдженя.

Львôвъ, дня 31 сѣчня 1890. **Дирекція.**

✱ КАЛЕНДАРЬ ЗДОРОВЛЯ ✱

на рôкъ 1891,

выданый въ польскôмъ языцѣ мѣстить календаріюмъ греческе и латиньске, богато илюстрованый, повенъ цѣкавыхъ розправъ, дотычачихъ збереженя здоровля, посылає

ЛЬЕОПОЛЬДЪ ЛЕТЫНЬСКІЙ,

у Львовѣ, Валова 14,

franco за надосланьемъ **50** кр. а- в.

найлѣпшîй, бо власного выробу

Буліонъ

заряду **Двора Лапшинъ**

п. Бережаны: кильо

№ 00 зъ труфлями 7 зр. 50 к.

„ I доскональый 6 „ 50 „

„ II знаменитый 5 „ 50 „

Буліонъ сей, узнаный найбôльшими повагами лѣкарскими за найлѣпшîй, заступає и перевысшає всякî мясні екстракты заграничнî.

Въ торговляхъ лишень въ формахъ **пôдковы зъ крестомъ** спродають сей буліонъ

Хусточки до носа чисто нитянî, тузинъ 2 зр. и высше поручає: **„Перша краєва фабрика ткацка,** Львôвъ ул. Академицка ч. 2, **Краковъ,** ул. Славковска ч. 1, **Тернопôль,** ул. Ґимназіальна ч. 30.

Змѣна льокалю.

Першои Галицкои Торговлѣ обувя ІОАНА ХИРОВИЧА въ улицѣ Коперника и въ улицѣ Льва Сапѣги ч. 65 на уличю Валову ч. 5. Всякî замовленя выконують ся въ якъ найкоротшôмъ часѣ. Замовленя въ провинціи высылают ся ôдворотною почтою. Цѣнники на жаданье франко. Дякуючи Вп. Публицѣ за дотеперѣшнî взгляды, поручаю ся ласкавôй памяти Вп. Публицѣ **Іоанъ Хировичъ** властитель торговлѣ обувя у Львовѣ ул. Валова ч. 5.

Др. І. Ґуссманнъ

ул. Жолкôвека ч. 38.

ординує ôдъ 8 — 9 рано и ôдъ 2 — 4 по полудни.

По причинѣ зменшеня коштôвъ удержаня, цѣны меншî!

„CONCORDIA"

ПЕРШЕ ЛЬВÔВСКЕ ЗАВЕДЕНЬЕ ПОХОРОННЕ

Ф. ОПУХЛЯКЪ и СЫНЪ

у Львовѣ, пляцъ Капитульный ч. 3.

уряджує похороны почавши ôдъ найпоєдинчшихъ до найвыставнѣйшихъ, для всѣхъ станôвъ, а выконує зъ звѣстною совѣстностію якъ найбôльшî препорученя, усуває всякî трудности полишенôй родинѣ.

Всякî приборы похороннî суть всегда въ найбôльшôмъ доборѣ на складѣ.

Головный складъ **домовинъ металевыхъ** герметичныхъ (що до якости незрôвнаныхъ).

Домовины деревянî дубовî, политерованî, имитаціи металевыхъ, обтягненî атласомъ и китайкою.

Матерацы до домовинъ, подушки и капы атласовî адамашковî, сатиновî, мульевî органтиновî и т. д.

Комисовый складъ вѣнцôвъ надгробныхъ.

Вѣнцѣ металевî зъ порцеляновыми цвѣтами зъ сухихъ и робленыхъ цвѣтôвъ въ богатôмъ доборѣ — такожь шовковî, атласовî и моровî **шарфы** и **бинды** до вѣнцôвъ зъ написомъ або безъ тыхъ.

Вѣнцѣ зъ живыхъ цвѣтôвъ выконує безъ рôжницѣ поры року якъ найскорше

Заведенье похоронне „Concordia" уряджує такожь цѣлковитî похороны на провинціи. Всякî замовленя въ провинціи безъ рôжницѣ (въ день, чи въ ночи) выконує безпроволочно.

„CONCORDIA".

По причинѣ зменшеня коштôвъ удержаня, цѣны меншî!

По причинѣ зменшеня коштôвъ удержаня, цѣны меншî якъ передтымъ!

По причинѣ зменшеня коштôвъ удержаня, цѣны меншî якъ передтымъ!

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

аптикарь у Львовѣ улиця Жовкôвска (коло заставы),

поручає знанî зъ доброты своеи и письмами узнаня надгороджені средства курацiйнî, а перше всего:

Сибѣрска масть

певна въ всѣхъ случаяхъ ôдмороженя

Цѣна слоика 50 кр.

Подяка. Глубока, 22 Лютого 1890.

Вп. Брон. Виткевичъ, аптикарь Львôвъ-Пôдзамче.

Честный Пане!

Зъ приємностію спѣшу сповнити милый обовязокъ, подяковати Вамъ за Вашу „Масть сибѣрску". Моî рукы були ôдъ ôдмороженя покрытî формальными ранами — но по кôлькаразовôмъ ужитю той чудесной масти загоили ся, не позоставляючи найменшого слѣду.

Прошу приняти щирî слова моеи вдячности и поважаня. В. Загôрскій,

завѣдатель добръ Вп. граф. Дуниновои.

Кефиръ.

Зъ кавказкихъ грибковъ незрôвнане средство диететичне, вирабляє фабрыка выробôвъ гиґиєнично - диететичныхъ **Льеопольда Литиньского** у Львовѣ и высылає щоденно свѣжій, на провинцію въ певныхъ означеныхъ ôдступахъ часу, числячи якъ найтаньше за опакованье.

Кефиръ єсть найлѣпшымъ зъ истнуючыхъ средствъ ôдживчыхъ, а въ недугахъ жолудка найрадикальнѣйшимъ лѣкомъ. Цѣна фляшки 15 к., зъ фляшкою 25 кр.

Адреса: Фабрика **Льеопольда Литиньского,** Пекарска 21, або контора Л. Литыньского при ул. Валовôй, ч. 14.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

аптикаръ у Львовѣ улиця Жолкôвска (коло заставы),

поручає знанî зъ доброты своеи и письмами узнаня надгороджені средства курацiйнî, а перше всего:

СИРОПЪ КОКЛЮШЕВЫЙ

цѣна фляшки разомъ зъ способомъ ужитя 40 -кр.

П о д я к а.

Вп. Брониславъ Виткевичъ, аптикарь въ мѣсци.

Честный Пане!

Кôлька тыжнѣвъ треваючій коклюшь, вычерпавъ вже бувъ всѣ силы трилѣтнои моеи дитины. Я робивъ все, що менѣ раджено—но все на дармо. Напады кашлю були такъ частî и такъ сильнî, що встрясали цѣлымъ организмомъ бѣднои дитины и спонуковали чувати при ней якъ день, такъ нôчь. По каждôмъ такôмъ атаку наступало довге ôддѣлюванье флеґмы, страшне для дивлячихъ ся на муки слабои дитины.

Въ анонсахъ „Литыньского Кальендарь Здоровля" вычитавъ я о сиропѣ коклюшевôмъ и уживъ средства того, котре вже по кôлькаразовôмъ ужитю зменшило напады кашлю а фльеґма зъ легкостію ôддѣляти ся стала. По ужитю двохъ фляшочокъ навѣть и слѣды коклюша уступили. На пôднесенье заслугує такожь тое, що дитина охотно дуже заживала тое средство задля приємного смаку тогожь.

Прошу приняти горячу подяку ôдъ ôтця, котрому уздоровили Вы дитину а заразомъ прошу тую подяку розпространити на коры-сть терпячои людскости. Зостаю зъ вдячностію и поважаньемъ Юлій Крейссъ ц. к. надпоручникъ и офицеръ економичный въ шпиталю гарнизоновôмъ у Львовѣ. Львôвъ, 1 Марця 1890.

Зъ друкарнѣ Лозиньского, подъ зарядомъ В. И. Вебера